

PERIODICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADANÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 3 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLÀ.

Aulés, l' aplaudit autor dramàtic, ha d' estar d' enhorabona.

Al cel, nada menos que al cel, acaban de representarli la comèdia *Cel Rogent*.

¡Y quin èxit més colossall!

Fá ja prop de quinze dies, que apenas post lo sol (com que al cel tenen tant bonas costums, los teatros comensan d' hora), Sant Cristófol tira teló y comensa la representació de la celebrada comèdia del Aulés.

Per lo vist ha de agradarlos molt, perque cada dia s' repeiteix, y aixó que no tenintne prou de una vegada, no sols la fan cap al tart de cada dia, sino á la matinada avants de sortir l' sol.

Lo *Cel rogent* no surt dels cartells.

Ab això, amich Aulés, ja ho sab: si vol cobrá 'ls drets de representació, giri una lletra al Papa, contra 'l diner de Sant Pere. Jo crech que 'ls habitants del cel no voldrán quedar malament.

**
«*Cel rogent pluja ó vent*» se deya avants; pero d' aquí en avant s' haurá de dir: «*pluja, neu y vent.*»

Lo divendres los sers pobladors de las alturas ván divertirse una estona tirantinos paperets retallats desde las bambalinas dels núvols. ¡Inútil diversió! Apenas tocavan á terra aquells borralloons se fonian, com monedes de cinch duros en mans de bolsista desgraciat.

Unicament Montjuich, Sant Pere Mèrtir y Tibidabo ván enfarinarse la testa, per no quedar malament davant de Montseny, Sant Llorenç, Montserrat y demés montanyas formals, que ván embossarre ab lo llençol, perque sent més altas, tenen més fret y senten més ganas de governar-se.

Pero l' gran aconteixement atmosféric de la setmana, ha sigut la ventada.

¡Quin buf per tocá l' cornetí!

Lo vent, sér misteriós, sab desplegar, quan aixís l' hi pega, sas alas invisibles, y passa l' mar, escala las montanyas, se precipita per las vertents, regolfa per las valls, emboca 'ls carrers de las ciutats, penetra pels forats dels panys ó per las escletxes de las portas, y brama, ronca, grinyola y xiula, imitant lo bramul de las fieras, los udols dels gossos, los miolaments dels gats y fins las mostras de disgust que devegadas donan las galeries altas del Liceo.

Missatjer del hivern, vā dir al seu senyor: —¿Qué vols? ¿Qué desitjas? ¿Una catifa? La tindrás.

Y en un instant á la primera bufada s' van desprendre las fullas dels arbres.

¿Vols entrar al mon com á triunfador? Vols que algú t' aclami? Estás ressentit perque encare no t' anuncian, los mortals ván pels carrers com si voléssin, ab

las mans á las butxacas y embossats fins als ulls, afanyosos de arribar á casa sèva y asséures al escalfapanxes?

Donchs bè, jo m' encarrego de que fins los més previnguts en contra téva t' saludin. Una bufada y mil sombreros rodolarán per terra: mil sombreros y cent perrucas. Humillat rey de la creació. ¡Héu vist res més curiós que l' home, imatge de Déu, empaytant á un sombrero que rodola?

¿No estás content encare? Vols espectacles públichs? Los tindrás. Una pitrada mèva y l' hipòdromo se 'n anirà á ca 'n Tunis. Los homes fan carreras de caballs; jo se fè carreras de hipòdromos.

Ho trobas poch grandiós? Donchs ja veurás, are aixussaré al mar... Mira com s' irrita... La plana superficie s' arruga y s' estarrufa, 's forman onades colossals, inmensas, que 's crusen y entretopen, rebontse bramat y escumant contra 'ls rocambs de la platja. ¡Quin terratrèmol! ¡Quin estrépit!...

Mira 'ls barcos quin fandango!... Los homes i infessos construixen vallas per contenir la forsa del temporal: allá hi ha una escollera, una muntanya de pedra, sentada sobre l' ayga, ab l' intent de que la onada s' estrelli y tinga d' enretirarse vensuda, avergonyida y rabiosa. No ho lograrà: l' escollera cedeix, s' esquerda, s' desmorona, y l' ayga s' precipita dintre del port. Los barcos rompen las amarras y s' posan á brincar.

Hivern, senyor mèu, ¿qué més vols? Acabo d' organizar una dansa de barcos. Las fragatas y 'ls bergants, los vapors y las goletes giravoltan y topan, als acorts del huracà.

Veyas are si he complert la mèva missió.

Si jo fós l' hivern, aplaudiria l' bon desitj del vent, però a parla ab franquesa l' hi diria:

—¿Cóm diantre t' has descuidat ab tanta brega com has mogut y ab tanta cosa com has tirat á terra, de aquella autoritat modelo que vā comensar ab pímeras pedras y está á punt de acabar ab cabassos de grava? Cuidado que ab la millonéssima part de la forsa que has desplegat aquests dies, n' hi hauria prou per tirarlo de patillas!

Pero després de tot, jo crech que l' vent l' hi ha tingut llástima.

¡Ferlo caure are precisament, en vigilias de rebre al Krönprinz, era una cruetat sense nom!

¿Qui l' hauria anat á rebre? Qui hauria pronunciat aquells discursos d' ordenansa, ab los quals se guanya una créu del Aguila negra, del Falcó, de qualsevol altre auell de presa, ó simplement la créu de la Garsa? Impossible.

Per més que han dit que dimitia, no dimiteix.

Lo dia de la ventada, recelantse un contratemps, vā posar municipals á totas las portas ab órdre terminant,

baix pena de perdre l' empleo, de que no deixessin entrar un alé d' ayre.

Y pèl que pogués ser, vā ferse lligar á la cadira.

Tal vegada quan vostés llegeixin aquestes ratllas, lo Krönprinz se trobarà ja á Barcelona, assombrat de las Teusel (patillas) del nostre Franz (Quico).

Y aquest l' hi dirá, ab alemany:

—Ahont vòl anar S. A.? A veure lo millor de Barcelona! Magnific! Jo tindré l' honra incomparable de accompanyarlo á visitar primeras pedras. L' hi està bè?

—¡Yá! respondrà l' Krönprinz.

—Vol que l' hi ensenyí un parell de tinents d' arcalde que poden servir de patróns? Ja l' hi asseguro jo que d' aquests no 'n tenen á Alemanya. Mirí, alguns mesos endarrera...

Y l' hi explicará l' historia de la grava de la Gran Vida, l' expedient, la causa criminal, la reunio convocada per en Cabot á casa sèva, y l' ultimatum presentat pels descontents: «O aquests dos senyors dimiteixen ó dimittim tots nosaltres.»

Lo Krönprinz quedará com qui véu visions, més asombrat de aquesta explicació que de las mateixas patillas del arcalde.

Jo al puesto seu preguntaria:

—Digui, senyó Arcalde gno hi ha casa de correcció á la ciutat?

—Bona ó dolenta, bè n' hi ha.

—Suposo donchs que per veure á aquest parell de tinents de arcalde tant monumentals, podrém visitar de passada la casa de correcció.

D. Francisco, tal vegada fugiria del pàs dihent:

—No sè... no sè... Pots 'ls trobarem reunits ab los demès regidors á l' Escola de Cegos... perque Barcelona sosté una escola municipal de cegos.

Escola altament necessaria, perque al que hi véu massa ab una esgarrapada l' hi treuen la vista.

P. DEL O.

FOCH! FOCH!

—Senyora Pepa, senyora Pepa, mirí que se l' hi crea alguna cosa.

—Reyna Santíssimal! vol dir?

—Si, ipero qué fá, santa cristiana tant tranquila tinent la mort á tres passos! ¿Qué no veu que l' sum l' hi surt per la finestra de la cuyna?

—¡Oy que té rahó! Pauhet, Pauhet, corra que tenim foch á casa!

—¿Qué diu senyora Antonia? ghi ha foch? Ay ja volia dir jo que no 'ns passes alguna trifulca, tot avuy

que tinch una migranya aquí aprop de l' orella esquerra, y aixó no falta mai.

—Ja pot ser; pero no's descuydi, vosté està més exposa, perque té'l foch á sota y si's consumeixen las vigas...

—Ay Déu nos en guard! Perdriam tota la nostra pobresa... Anton, Anton...

—Pero quahont es lo foch? crida un altra sortint á la finestra.

—A casa la senyora Pepa contestan las altres á coro.

—Y qué fan, paradas? que ja s' ha avisat al municipal? ¿Que no venen los bomberos?

—Qui vol que hi hagi anat, filla mèva, si tot ha sigut més prompte que la vista? 'Ns ha soportat á totas.

—Ay! á mi mal profit me fará'l sopà.

—Lo qu' es jo no soparé pás, prou me'n recordo de llavors que vā cremarse la fàbrica de can Juncadella. Nosaltres viviam al devant, y 'm vaig quedar tant espantada que no era bona per res; l' home 'm vā fer menjar alguna cosa, per més que l' hi deya, mira que 'm farà mal; pero ell d' ala que d' ala, vaig menjar una friolera y jo sè la nit que vaig passar.

—Bé, quahont es lo foch? digué sortint en Pau, l' home de la senyora Pepa. A casa no serà, perque jo no l'veig, per més qu' estigué tot aixó plé de fum.

—Ay senyò Pau, no hi ha foch sense fum, vull dir fum sense foch y per més fondo que 's fassa'l foch lo fum sempre respira, que diu lo ditxo.

—Déixinse de ditxos, foch aquí á casa no n' hi ha.

—Ay Verge Santíssima! si serà al entressuelo que hi viu lo taberner?

—Ja estém perdudas si s' inflama'l petróleo; es precis anarlos á avisar desseguida.

—Oy y 'l taberner que s' ha ficat al llit.

—Anémlos á trucar.

—Jo avisaré al municipal.

—Proporcionémols gallesas que quan serán aquí 'ls bomberos ja podriam estar tots asfacciats.

—Ja veurà, Sra. Madrona, procurém salvar lo que poguém.

—Ay, jo 'm tiraré pèl balcó.

—No ho fassa pas, burranga, 's desgraciaria.

—Dels que fujen alguns se'n escapan.

—Lo cel-obert està ple de fum: cridém socorro que al ménos nos vinga aussili: ¡Foch! ¡Assistencial!

Y aquí totas se posaren á cridar ab véu que allsentir-
las, qualsevol se pensaria que ja estaven mitj rostitas.

—¿Qué diu que hi ha foch á casa? cridá esparverat lo taberner sortint ab calsolets y estrenyacaps.

—Corrin á buscar á la Sra. Verónica qu' es á casa

l' apotecari per una medicina.

—A casa 'l Marqués?

—Si, corri per la mort de Déu.

—Calli, pobre sant cristiá, quin susto trobantse al llit!

—Be, no s' espanti, ja l' apagaré el foch; i vol una

mica d' ayqua del Carme?

Y las que havian baixat á casa 'l taberner lo rodejavan donantlli consells corrent esbaradas d' aquí y d' allá buscant per tot lo foch que no s' trobava. Tothom cridava y ploravan las criatures.

—Tot justament á entrada de fosch que fa tant trist; diferent quan es de dia que una sab d' hont li vè 'l perill.

—Ay! jo que soch tant espantadissa véurem en aquests passos, digué la senyora Margarida. Quan se vā crema 'l Liceyu, ja parlo d' uns vintiquatre anys enrera, estava jo embrassada del noy gran, viviam llavors al carrer de Sta. Margarida, y vaig passar tal susto que... ay que tinch.. no sè que 'm passa... vegins dos mesos antes.

—Mare de Déu salvéunos, cridá la Sra. Verónica corrent ab lo mocadò gran arrossegantli y 'l del cap caygut al coll.

—No s' espanti Sra. Verónica, á casa de vosté no hi es, segui que ha vingut corrents.

—Ja l' hem trobat lo foch, ja s' ha apagat, cridá entrant la Sra. Pepa: vés qui ho diria y tot per culpa de 'n Pau que ha tirat una punta de cigarro encés en una escupidora d' aquellas de pastereta plena de serraduras; las serraduras es clar, s' han anat encenent, omplint la casa de fum.

—Vaja, senyora Pepa, que no val tant ell com lo susto que 'ns ha dat.

—Ja cal que hi vaja ab més cuidado á esparverá la gent d' aquesta manera.

—Per xó més val aixís.

—Està clar.

—Ni que haguès sigut de debò m' hauria espantat tant.

—Prengui alguna cosa i vol una xicreta d' ayqua na compost? Miri que es fet á casa.

—Si s' hi empunya, perque 'm sento un pà aquí al pit!... L' metje sempre m' ho diu; aquest cap, aquest cap, senyora Madrona, l' hi treballa massa, es un caball desbocat.

—Ns hem salvat per miracle.

—Aixó sí, vés si s' arriban á cremá 'ls mobles y las parets, se crema la casa. Sort que jo he promés un ciri tant alt com jo á la Mare de Déu de la Bona-nova.

—Ay, jo més fe tinch ab la de la Salut; quan estava malalt l' Andreu l' hi vaig prometre un retaule si 's curava.

—Y 's vā curar?

—No, vā morir d' aquella; pero l' metje 'm vā dir que no tenia cura.

—Y are, qu' es aquest soroll?

—Son los bomberos.

—¡Bah! ja 'ls hi poden dir que ja s' ha apagat.

—Si, 'l municipal que ha pujat á casa ha dit que doaria l' avis.

—Vaya un susto!

—Ja hi poden tenir molt cuidado ab lo foch. Totas les vehinas se'n anaren cap á sopar, ménos la Sra. Madrona que 's ficà al llit posantse un drap d' ayqua sedativa per la migranya que tant bè l' hi havia pronosticat que l' hi passaria algun capgirell.

L' endema 'l Brusí portava la consabuda gacetilla: «Ayer hubo un amago de incendio en la calle de la Cera que fué sofocado por los mismos vecinos y el municipal de punto. Las bombas del municipio no tuvieron necesidad de funcionar.»

MISTER JOHNSON.

NOTAS DE MÚSICA.

Ja era hora! Al últim al Liceo n' han ensopagat una; però ben ensopagada. Parlo de l' òpera *Mignon*.

Suposo que ja la coneixen: suposo que ja están enterats de las desventuras d' aquella pobre nena robada pels gitans, y que passa tant temps per home, fins que despertànseli l' afecte del cor, s' enamora perdidamente del jove que la protegia.

Feya de *Mignon* la Vitali. Vá ferla á la sèva manera, ab menos realisme, pero ab més delicadesa que la Ferni. L' artista que té personalitat propia per això sols es digne d' aplauso. La Vitali 'n té. Es expressiva, tendre y amorosa. Sempre vā estar bē, pero en l' acte ters fins vā entussiasmarme. En aquella garganta hi ha molt cor.

Lo paper de Filina podém bén dir que l' hém sentit per primera vegada en boca de la Torressella. Desde l' primer dia varem dir que aquesta artista faria rotlo, y efectivament ne fà. Vajin á sentirla y jo 'ls asseguro qu' en l' aria del acte segon y en la polaca del tercer, quedarán assombrats davant de aquella agilitat ab qu' embesteix los reflets y carreras més difícils que pugan imaginarse. Naturalment, lo públich que no havia sentit may, ni concebia una Filina semblant, avuy está prenat de la Torressella.

Lo baríton Engel té escassa véu; pero canta ab gust y dona gust, perque això del gust s' encomana. Caractérisa bē 'l seu paper y 'l representa ab notable expressió.

Lo Lotario fet per en Vidal, es ja una antigua coneixensa, agradable de reanudar com totas las coneixenses bonas y simpàticas.

Lo conjunt acertat, los coros molt regulars y l' orquesta al pèl. Lo públich feu repetir una part de la sinfonía.

L' estreno de *Mignon* ha vingut molt bē. Al Liceo comensava á ferhi fret. Tant que molts tractavan de anarhi ab lo braseret.

Pero avuy ja no es necessari. Avuy 'ns escalfém las mans aplaudint.

Novedat del *Bon Retiro*: lo debut de la senyoreta Vazquez, una paisana nostra.

Era l' divendres de la setmana passada, dia de neu y de vent. La nit feya fredat, y en lo teatro 'ns hi trobam únicament los filarmònichs y 'ls bons catalans, desitjosos de sentir á la nova cadernera.

Comensà l' òpera *Ballo in maschera* acompañada del estrépit de las portes y mamparas bufades pèl vent un terratrèmol que feya estar ab un ay al cos, esperant y de que la barraca 'ns aixafés com á moscas.

Al públich vā passarli una mica l' fret quan vā sortir la de Sanctis que feya de patje. Es un Oscar tant cayo, que una senyora que seya al costat mèu, remolejava dient que no hi tornaria més al *Teyatru*, perque 'l seu marit no feya més que badar mirantse á las tiples.

L' escena de la bruixa del acte segon, acompañada dels bramuls del temporal, vā anar molt bē, y la Pao-licchi vā ser aplaudida.

Al fi surt la debutant qu' estava molt emocionada; pero á las quatre paraules ja prenia l' cordial de un aplauso, y desde llavors de aplausos no 'n vulgan més, are per ella, are per la contralt no vā acabarse en tota la representació. En Fattorini, la Ponsini, en Serra y en Leoni també van participarne. La Vazquez té una véu extensa y bén timbrada, molt hermosa sobre tot en la corda mitja. Posseix una escola de cant molt correcte. En la segona del *Ballo* molta gent y molt entussiasme. Me sembla que á la Vazquez no la perderé de vista. ¡Oh y en Perelló quin un, per deixarla escapar!

Del *Fra Diòvol*, *Faust* y *Luccia* ¿qué volen que 'ls diga? La mar y sus arenas.

En cambi del Poliuto y del tenor Venturini val més no parlarne. ¡Desventurato Venturini!

Jo no sé si faig bē en ferho públich; pero si no ho troben conforme dispensin. M' ha dit un d' aquells que sempre estan darrera dels bastidors qu' entre 'ls artistas hi ha mareya. No ho trobo gens estrany, perque ilusions que cap d' elles se cambiaria ab la Patti com volen que no hi haja envejas, gelosias y cosas per l' istil? Aquest me deya qu' en quant se senten aplausos, entre bastidors, tothom pert lo color. ¡Y pensar que tot no ha parlat prou de la sutana y s' ha descuidat del tenor...

Per aixó ja 'n fán de grossas los gacetilleros!...

FREDELICO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Donna Juanita se'n vā á passeig. *La Redoma Encantada*, ab tot aque l' aparato que deu ans endarrera formava l' recreo de la gent menuda de Barcelona, ocupa las taules del *Principal*, y Donna Juanita, en glorias y fortuna cusina germana de la *Mascota*, s' estableix al *Circo Ecuestre*. Desitjém que l' nou domicili l' hi probi... y sobre tot que no s' costipi.

No parlém del *Circo* perque no hi hem anat. Tenen en aquella casa un tenor que 'ns encaparra, de manera que no s' hi pot anar per no sentir al tal tenor.

A *Romea* en Bonaplata ha fet un magnific benefici. Vá representar *Otelo* donant probas del seu talent. D' aplausos y regalos no 'n vulgan més. Jo crech que vá haberse 'ls d' endur á casa ab una conductora.

Al Espanyol benefici del tenor Sr. Miró, que també vā tenir regalos en gran.

Al Tivoli s' ha estrenat un drama arreglado del francés: *La huérfana de la Aldea*. La Mena 'n fa una creació. Lo paper de protagonista s' adapta al seu temperament, al seu istil y als seus medis.

En Piquet ha estrenat un' altra obra de la sèva collita, titulada: *Figuras de moviment*. Ha sigut molt ben rebuda pèl públich del *Odeon*.

Per aquest resumen, ja veuen que la setmana ha anat magre. Fá molt fret y l' entussiasme 's gela.

N. N. N.

REVISTA DE BALLS.

CANSÓ HUMORÍSTICA.

Molts dels qu' escriuen gasta'n sa testa
fentne de teatros llarga revista.
de balls no 'n parlan; sa ploma llesta
may anomena cap sarauista.

Jo que aixó miro,
veig y reparo,
bastant m' admiro
de un cas tan raro.

Casi aquests mestres me fan pensá
que 'ls fa escudella parlar d' aixó,
si ningú ho fá
ja ho faré jo
Ara comenso, molta atenció.

Totas las festas al ball del Prado
hi ha cada escàndol que canta 'l credo,
ningú 's véu lliure d' algun enfado,
tothom carrega ab algun enredó.

La grípia tota
que allí té cila,
crida, esbalota,
ronca y s' irrià.

Trompadas, pinyas y cops de punys
se reparteixen entre companys,
molt mal si grunys
pitjor si t' planys.
Allò 's la mare dels desenganyos

Qui vol del Carme sentir la orquesta,
va á la taquilla, quatre rals gasta
y véu ninetas que van de festa
y xitxaretjos de bona pasta.

Tots s' aparellan
y alegres bailan,
may s' atropellan,
may se barallan.

Pero quan voltan no 'us hi arrambéu,
perque res miran quant fan sarau
y un cop de peu
de gent de pau
moltas vegades pot se algun blau.

La gran salassa de la Palmera
tota l' ocupan nenes de fora,
raspas, criollas, angels d' aiguera
que van mudadas com la senyora.

Si un rich las miman,
l' amor espreman,
de tant qu' estiman
sembla que creman,

no costan gaire de fe rendí;
pero si proban lo seu balló
tiran per qui
tiran per lla
que al pobre Llatzer fan marejà.

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Qui vol dos gustos á la vegada
tè dugas salas á la Canuda.
á baix hi campa la flamarada,
á dalt s' hi posa la gent més ruda.
Si à baix t' enganxes,
es ple de xinxas
y à cop de paixas
ballant te trinxas
A dalt los musichs fan algun gall
y à cops de bombo fan molt soroll.
Rellisca l' ball
com sabó moll
si caus te trencas la nou del coll.

Per més que sembla que 'ls balls critico,
dels balls no 'm treuen ni à cops de tacó,
res de comedias, no 'm' embolicó
que allí un tronera no pot fè 'l maco.

Allí may liure
m' he pogut veure,
tant sols per riure
ja 'm' voleu treure.

No estich per dramas ni comedians
y al ball me tiro ple d' ilusions,
déume las mans
grans batallons
de raspas, xinxas, y carretons.

Q. ROIG.

ESQUELLOTA.

Alguns condemnats, deixats de la mà de Déu han tingut la esplorosa idea de crear una associació al objecte de que tots los associats se comprometin a ferse cremar 'l cadàver.

Podrà ser que aquest sistema siga més higiènich.

Pero ¿cómo s' ho farán los capellans per guanyarsela vida, si no tenen absoltas?

Y cómo s' ho farán los pobres cuchs si no troben menjars?

Per lo tant poso 'l fet en coneixement de la societat protectora de animals.

Tot just havia arribat á Barcelona. Va sentir pitos, y parantse vá dir:—Ay, ay.... xiulan.

Vá veure gent que corria, y vá dir:—Ay, ay.... corran.

Y també vá corre, porque 'l seu pare quan era xich l' hi deya:—Noy, fes sempre lo que vejas fer als demés.

Barrejat ab los que corrian, vá arribar al carrer Nou de la Rambla, cantonada al carrer del Om. Del primer pis d' una casa 'n sortian fum y flames.

—Ganga, vá dir: tot just arribo á Barcelona y ja temim un incendi.

Y vá quedarse embabiecat, contemplant als bombers com l' apagavan.

* * *

—D' això al poble no n' hi há, deya:
Al cap de una llarga estona, extingit ja 'l foch, lo pagés tenia gana, y anava á mirar si era hora de anar-se'n á dinar.

Se posa la mà dreta á la butxaca de l' hermilla, y 's troba la cadena penjant.

Lo rellotje havia volat.

¡Pobre pagés! No ho sabia que 'ls rellotges á Barcelona volessin. ¡Cóm al seu poble no volan!... Està clar, ¡qui havia de pensar's ho!...

Un periódich diu que hi há molts malalts de la gammella á conseqüència de la mala calitat del tabaco d' estanch.

Lo que venen no es tabaco.

Quan vulgan un escanya-pits, vagin al estanch y de manin una laringitis.

L' huracá del divendres vá arrasar los restos del Teatro Quevedo, carrer de Fontanella.

Vels'hi aquí que casi bés, demanantli ab modos l' indicat huracá s' hauria pogut empindre l' obertura dels carrers de reforma.

Si no ho fá ell!

Ha dimittit lo capellá del Cementiri.
Y donchs Sr. Rius y Taulet, cómo ho arreglarém lo dia que 's morí com arcalde?

Qui l' hi cantará las absoltas?

Potsé 'l Sr. Cabot. He sentit á dir que ja fá alguns dies que s' enseja.

Re-La-Mi-Do... Fa-Sol... Fa-Sol... Fa-Sol.

Un sol que muere.

Y un sol que nace.

Yostés se figuravan que 'ls moros no bebian vi?
Si, ja 'ls ho explicaran. Haguessen vist l' altre dia al carrer de San Ramon. Un moro cego, un serraí, com diria un catalanista, vá armar una serracina, que fins los municipals van detenirlo, y tot porque estava borratxo, volia més vi y 'l taberner no n' hi donava.

* *

—Sembla mentida aquesta falta de religió. Que s' emborraxi un cristà, santo y bueno; pero un moro...
—Es que jo, dirà 'l moro, no m' emborraxo.
—Y donchs que son aquestas tentinas?
—No res, es que hi agafat una turca.

Lo nostre colobrador D. Joseph Maria Codolosa ha obtingut tres premis en lo certamen de *La Trompeta*, entre ells la flor natural. La poesia premiada llegida per l' actor Sr. Goula vá produhir un gran efecte.
En lo proxim número publicaré unas décimas que el Sr. Codolosa dedica á aquella societat humorística.

L' Ajuntament d' en tant en tant celebra sessions secretas.

Comentari de un municipal:

—Bien dicen en mi tierra: «La ropa sucia se lava en casa.»

D. Francisco, á lo que sembla, tracta de urbanizar un' altre tros de Gran-via.

Alégris Sr. Michel,
alégris D. Pere Casas,
alégrinse los llisteros.
alégrinse las brigadas!

Lo Sr. Gil Maestre ha averiguat que al Liceo 's javanaugh, y ha donat as ordres convenientes perque sigan detingudas las personas que juguin, sens perjudici de fer tancar lo teatro.

Aplaudisco 'l zel del Sr. Gobernador.

Pero si es molt lògich que 'ls que jugan sigan detinguts y entregats als tribunals, no veig perque s' haja de tancar lo teatro.

Enhorabona 'l tanquin lo dia que l' empresa jugui ab lo públich.

L' empresa no pot, ni déu fer lo servey de policia dels palcos, y per lo tant no déu ni pot respondre de las accions dels abonats y propietaris que 'ls ocupan.

Y a més no sé que tinga res que veure 'l teatro ab los que 'l profanin juganthi.

Un exemple, Sr. Gil Maestre.

Supósis que 'ls Cos de guardia 's tanca en lo quartet que hi ha sota l' escala del govern civil, per jugar al set y mitj.

—L' hi agradaria que l' hi fessin tancar la casa?

Lo principe de Alemania ha de venir d' incògnit. Diuhen que no fará més que passar per Barcelona. De l' estació al barco.

—Ho troban estrany?

Donchs es molt natural.

Desde que vá sentir á dir que al govern civil treuria aquells domassos tant bruts, y que la banda municipal ensajava l' himne de Alemania, vá exclamar:

—No s' incomodin, ni m' incomodin. Ja me 'n aniré.

Diu algun periódich que la qüestió dels dos tinentes d' arcalde y de la dimisió de D. Francisco ja s' ha arreglat.

Se coneix bés que D. Francisco es individuo del gremi de sastres.

Posant pedassos y fent surgits vá tirant.

Are sols falta que l' Ajuntament se reuneixi en sessió manducatoria, per sellar degudament aquest nou part de pau y aliansa.

Aixís com aixís ja tenen postres.

Un pastel com lo que han fet, no 'l trobarán en cap més confiteria.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

La noya gran del Ardit
doná á un pastor, son promés,
un hermos prima-invertit
y ell en extrem agravit
l' hi ha ofert dugas al revés
del seu numeros remat
y un total pèl seu cunyat
lo fuster de ca 'n Sellés.

AGUILERA.

II.

Portava la Reparada
ab una empolla tapada
á dintre de un gran total
hu porrons de dos-girada
per son pare qu' está mal.

EUDALT SALA.

MUDANSA.

Vaig veure ahí á un capellá
plé de tot posat ab a.
Fá grans compras lo ceré
de total posat ab e.

M' agradaría tení
algun tot posat ab i.
Es tan hermosa la Sió,
que ho es tot posat ab o.

AGUILERA.

CONVERSA.

—Ja sè que 't casas Roseta.
—Noya t' han bén encerat.
—Aixís m' ho han assegurat
—Qui?
—Lo fill de la Toneta.
—En Pau?—Aquel bordegat?
—No, si encare es molt petit.
—Donchs digamho.
—Desseguit
es en... Búscalo y ho sabràs.

J. M. F. DE PETITS.

TRENCA-CAPS.

ATURIL TUYES.

Formar ab las anteriors letritas lo nom de un subjecte que sense ser carreter d'u vara.

J. M. F. DE PETITS.

TERS DE SÍLABAS.

.

Primera ratlla horisontal y vertical: Mès amunt de Gracia.—Segona: Prop de Manresa.—Tercera: Utensili de cascador.

MARIETA N Y C.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 —Un instrument

5 3 4 6 2.—Apellido.

4 3 2 6.—Fruta.

2 3 4.—Liquor.

3 2.—Mineral.

1.—Consonant.

UN TENORIO.

GEROGLIFICH.

:: + M

A :

III

II

AD

R

:

SOLUCIONS

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.—Mal-va-si-a.

2. Id. 2.—Car-me-ta.

3. SINONIMIA.—Porta.

4. CONVERSA.—Dimars.

5. GEROGLIFICH.—Com més fòrmas més resistencia.

LO DEU DEL SIGLE

Y LO CAMÍ D'E LA FORTUNA.

VISTASSO FILOSÓFICH-SOCIAL, EN VERS,

PER

C. GUMÀ

Forma un elegant tomet de 32 planas en quart, imprest ab molt esmero sobre paper superior.

Preu DOS rals.

Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés principals llibreries y Kioscos.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUÍSATOS PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formes distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 1½, rals fins a 18. Tot això ho trobarán en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'l s' se convenceran que no exagerem.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als correspon-sals s' otorgan grans rebaixas.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

TEMPORALS MUNICIPALS.

Un mal somni.